

Svajonų
ROMANAI

Aistra

MAXINE SULLIVAN

Valenčio išrinktoji

*Broliai
Valenciai*

Knygute.lt

Maxine Sullivan
(Maksin Salivan)

VALENČIO IŠRINKTOJI

Antrasis trilogijos
"Broliai Valenčiai"
romanas

Versta iš Maxine Sullivan, The C.O.O. Must Marry, 2009

© Maxine Sullivan, 2009

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2010

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

PIRMAS SKYRIUS

-Ką čia kalbi, tėti? - savo tėvo Sezaro paklausė Nikas Valentis, kai abu vyrai sėdėjo Valenčių dvaro kieme, terasoje.

- Sakau, kad atsistatydinau jau prieš šešis mėnesius ir nors šį dvarą labai myliu, jis mums darosi kiek per didelis. Mudu su Izabele nusprendėme persikelti į apartamentus mieste.

Išgirdus tokį pareiškimą Nikui pritrūko oro. Čia jo *namai*. Jis užaugo šiame dvare Sidnėjaus apylinkėse, netoli Hoksberio. Motina jį čia pagimdė, o paskui išrūko ieškoti žalesnių ganyklų ir paliko tėvą vieną. Po šešių mėnesių jis sutiko Izabelę.

- Dvaras tavo, - toliau kalbėjo Sezaras. - Jei tik jo nori.

Nikui vos neiššoko širdis. Ar tėvui dar reikia klausti? Žinoma, jis nori dvaro. Trokšta taip smarkiai, kad net nusigręžė ir nusuko akis į kultivuojamas pievas - nenorėjo, kad tėvas pastebėtų, kaip *labai* jis to dvaro nori.

Tai ir yra visų svarbiausia.

Nikas savo tėvu nepasitiki.

Sezaras – klastingas senas velnias, seniai karaliaujantis Valenčių bendrovės įkūrėjo soste, pradėjęs Australijos parfiumininkų dinastiją, kuri, vadovaujama vyriausiojo Sezaro sūnaus Alekso, šiuo metu veržiasi į platesnį pasaulį – pristato pasauliui naujausius *Valenčių* kvėpalus *Moteris*.

Sezaras įpratęs visko siekti savais būdais.

– O kas, jei nenoriu? – Nikas apsimetė abejingas, – taip kasdien jis, vykdomasis šeimos bendrovės direktorius, elgiasi darbe.

– Tada atiduosiu dvarą Metui.

Po velnių.

Nikas myli Metą, bet jaunesniajam broliukui labiau patinka gyvenimas didmiesčio centre, todėl dvaras neprižiūrimas užges. Metas čia, tolimame Sidnėjaus priemiestyje, numirtų, net jeigu ir galėtų kasdien vykti į darbą.

O štai Nikas tik džiaugtųsi galėdamas ištrūkti iš apartamentų mieste ir pabėgti nuo nuolatinio sunkaus darbo ir nė kiek ne lengvesnių žaidimų.

Jis atsainiai pasuko galvą ir pažvelgė į tėvą.

– Metui šie namai niekada per daug nepatiko,
– ramiai pasakė Nikas.

Sezaras linktelėjo žilą galvą.

- Aš tai žinau.

- Tai kodėl atiduodi jam?

- Juk dar neatidaviau... kol kas. Viskas priklauso nuo tavęs.

Po šių tėvo žodžių Niko nuogąstavimai tik išaugo.

- Kur čia spąstai, tėti?

Sezaras kreivai šyptelėjo.

- Gerai mane pažįsti. - Jis dėbtelėjo viską apskaičiuojančio verslininko žvilgsniu. - Tu gali gauti šį dvarą su viena sąlyga. Turi vesti.

Nikas įsitempė.

- Po velnių, dar ko!

- Šiems namams reikia naujos jaunos šeimos.

- Todėl aš privalau ne tik vesti, bet *dar* ir turėti šeimą? - ironiškai paklausė Nikas.

- Juk paprastai taip ir atsitinka.

Nikas papurtė galvą. Artimiausiuose jo planuose vedybų nėra. Jokia moteris nesupančios Niko, ir tebūnie jis prakeiktas, jei paleis į pasaulį vaiką, kuris neturės vienas kitą mylinčių tėvų.

- O Aleksas su Olivija netinka? - Toks pasi-

rinkimas Nikui būtų priimtinesnis. Jie bent jau rūpintųsi namais kaip pridera.

- Ne, jie dabar turi savo namus ir nenorės vėl persikraustyti. Tai gali sutrikdyti mažąjį Skotą.

Taip, ginčytis sunku. Aštuonerių metų Skotą Aleksas su Olivija įsisūnijo tik per Kalėdas. Jie tikrai nesutiks taip staiga vėl keltis gyventi kitur, jei apskritai sutiktų.

Staiga Niko galvoje blykstelėjo netikėta mintis, ir jis pažvelgė į tėvą.

- Pasakyk, kad tu niekaip nesusijęs su Alekso ir Olivijos santuoka.

Sezaras nė nevirptelėjo.

- Meluočiau, jei sakyčiau, kad aš visai niekuo dėtas.

Nikas suspaudė lūpas.

- O mama žino, ką veiki?

Nikas visada laikė Izabelę savo motina. Ji buvo elegantiška, žavinga, mylinti, bet ir grėsminga priešininkė - jei supyksta. Izabelė buvo vienintelė mama, kurią jis pažinojo... kol jo tikroji motina ėmė sukiotis aplinkui ir sujaukė Niko vaikystę.

- Mudu su Izabele esame skirtingų nuomonių. Ji žino, kaip jaučiuosi, o aš neketinu keisti

savo nuomonės. Man šis klausimas pernelyg svarbus.

Nikas nusikeikė.

- Po velnių, neketinu vesti pirmos pasitaikiusios moters vien tik dėl to, kad patenkinčiau išskrypusį tavo valdžios troškimą.

- Tada dvaras atiteks Metui.

Nikas pajuto, kaip susitraukia jo skrandis.

- Jei pasakysiu, kokius žaidimėlius žaidi, Metas jo nenorės.

Sezaras gurkštelėjo kavos, pastatė puoduką ant stalo ir tik tada atsakė:

- Tada rūmus teks parduoti.

Nikas sunkiai nurijo gurkšnį. Jo tėvas tikriausiai mano, kad viską tiksliai apskaičiavo.

- O ką, po galais, man vesti? Negi pasirinkti moterį pasukus vizitinių kortelių dėklą?

- Sašą Bleik.

Nikas susvyravo. Šis vardas jam nebuvo atėjęs į galvą metų metus... jis daugelį metų negalvojo nei apie ją... nei apie tą bučinį.

Na, prisimindavo ne taip jau dažnai.

- Jos nėra mano vizitinių kortelių dėkle, - atkirto Nikas apskritai nenorėdamas dabar apie ją galvoti.

Tas bučinyš tebuvo kvaila klaida.

- Ji tau tobulai tinka.

- Džiaugiuosi, kad taip manai.

Sezaras nepatenkintas suraukė kaktą, bet jo veidas akimirksniu nušvito.

- Pats pamatysi. Kai tik ją vesi, tu...

- Aš jos *nevesiu*, tėti. - Jei jau apsispręstų vesti - o jis tikrai nesakė, kad pasiryš - žmoną Nikas pasirinks *pats*. - O be to, ji juk Anglijoje.

- Ne, Saša sugrižo. Dabar ji - puiki interjero dizainerė, ir aš paprašiau jos atnaujinti dvarą.

Netikėtumai griūva vienas po kito, ar ne?

- Jis gražus toks koks yra.

Sezaras sutiko:

- Tau visada čia patiko.

Nikas tik gūžtelėjo pečiais.

- Čia juk mūsų namai.

- Kaip tik todėl ir siūlau dvarą tau.

- Bet tik tuo atveju, jei vesi Sašą Bleik?

- Bus puiku, kai pagaliau susijungs abi šeimos. Porteris ir Salė Bleikai daugelį metų buvo geri mūsų draugai.

- Porteris niekada nekėlė man pasitikėjimo.

Salė buvo miela moteris, tik gal kiek per daug nuolanki.

- Užmiršk tą Porterį Bleiką. Vedi ne jį, o jo dukterį.

- Aš nieko nevedu. Taškas.

Tėvas kiek patylėjo.

- Saša čia atvažiuos rytoj iš ryto, ji viską apžiūrės, kol mes būsime mieste. Labai palanki proga su ja pasikalbėti.

- Ne.

Tėvas sėdėjo nekrustelėdamas.

- Manau, Metas tikrai apsidžiaugs, galėdamas iš esmės pakeisti šio dvaro išvaizdą, kaip manai? O Saša tikriausiai kupina pažangiausių idėjų - jų prisirinko gyvendama Londone.

Nikas riebiai nusikeikė.

- Kodėl taip elgiesi, tėti?

Sezaras pažvelgė į jį gailiomis akimis.

- Mane jau ištiko vienas širdies smūgis. Prieš numirdamas, noriu pamatyti tave, sukūrusį šeimą.

- Širdies smūgis buvo nedidelis, - kimiai iškošė Nikas prisiminęs tėvo ligą.

- O antrasis gali būti lemiamas, *figlio mio, mano sūnau*, - Sezaras nejučia prakalbo itališkai.

Nikas nuo šios minties pašurpo ir suprato,

kad jo tėvas pasiekė to, ko norėjo. Nikas gali ginčytis su Sezaru bet koku klausimu, tik ne dėl jo sveikatos.

Tas širdies priepuolis iš tiesų sudrebino visą šeimą, o Nikas tikrai nenorėjo jaustis kaltas dėl galimų kitų tėvo negalavimų.

Vesti, kad patenkintų tėvo įgeidžius šiais laikais – juokinga, bet Nikas augo jausdamas, kokia didžiulė vertybė yra stipri šeima. Jis padarys tai, ką padaryti būtina. Bet negi iš visų moterų jam į žmonas tinka tik Saša Bleik?

Kai kitą rytą Nikas pravėrė paradines tėvų namų duris, jis pirmiausia pamatė dailų užpakaliuką ir puikiai prie jo derančias ilgas kojas, apvilktas baltomis kelnėmis. Jos priklausė nuostabiai moteriškai figūrai, kuri su raišteliais išpuoštomis basutėmis buvo pasilypėjusi ant kėdės priešais laiptus. Moteris stovėjo tvirtai, bet staiga pasisuko, pamatė jį ir išgąstingai klyktelejusi susvyravo. Nikas prišoko ir pagriebė ją kaip tik laiku – moteris įkrito tiesiai jam į glėbį.

Akimirką ji nustebusi žiūrėjo.

- Nikai? - sušnabždėjo jo vardą tarsi didžiausią pasaulyje paslaptį.

Jis pažvelgė į nuostabią šviesiaplaukę ir norėjo atsakyti *ne*, jis ne Nikas. Ir jis niekada nėra jos bučiavęs. Ir visai nenori vėl pabučiuoti.

Ji gyva bėda.

O Nikas turi jai pasipiršti.

- Labas, Saša.

Ji nenuleido nuo Niko akių, kurios perskaitytų slapčiausias kiekvieno vyro mintis. Jis jau buvo užmiršęs, kaip veikia nuostabios žalios akso-minės Sašos akys ilgomis tankiomis blakstienomis. Net tada, kai ji buvo tik paauglė, tarp jųdviejų buvo kažkas, kas grasindavo įveikti visas Niko gynybines užtvaras. Jis privalėjo nuolat susikaupęs stengtis, kad mergina nelaimėtų.

Tas bučinyš vos nesugriovė visos gynybos.

- Ką, po galais, darei čia užlipusi? - suurzgė Nikas statydamas ją ant kojų.

Ji, nepaisant valios pastangų, sužavėjo moters kaklas, pastebimai pulsuojantis nuo susijaudinimo, ir švelniai nuraudę skruostai. Jau ir anksčiau ji buvo labai graži paauglė, bet dabar išaugo į nuostabią moterį.

Saša atsistūmė ir žengė atatupsta.

- Pamaniau, kad siena įskilusi, todėl užlipau patikrinti.

Nikas tebejautė jos prisilietimą. Kaip ir *Valenčių* kvepalus *Moteris*. Jis kažkodėl apsidžiaugė, kad Saša kvepinasi jo šeimos sukurtais kvepalais.

- Girdėjau, kad esi interjero dizainerė, - pasakė jis, kad nutrauktų tylą.

- Taip. - Ji, matyt, jau susitvardė, ir akys džiaugsmingai sublizgo. - Ir labai džiaugiuosi, kad šiam dvarui atnaujinti tavo tėtis pasirinko būtent mane.

Prisiminęs pokalbį su tėvu Nikas pervėrė Sašą niūriu žvilgsniu.

- Nenoriu, kad šie namai būtų perdažyti. Man patinka taip kaip yra.

Merginos veidu nuslinko nusivylimo šešėlis, bet ji šyptelėjo tarsi maištaudama.

- Kaip gerai, kad šie namai ne tavo, antraip netekčiau darbo.

Nikas skrandyje vėl pajuto sunkumą.

- Taigi, eikime į svetainę. Paprašysiu Irisos paruošti mums kavos.

Mergina žiūrėjo į jį nepatikliai.

- Iš manęs tikimasi, kad uoliai dirbsiu.

- Tada pridėk prie sąskaitos kelias apmoka-

mas valandas. Mano tėvas gali sau tai leisti.

Ji pakreipė galvą, ir tiesūs geltoni plaukai jai ant peties nuslydo kaip blizgantis šilkas.

- Tu labai dosniai daliji tėvo pinigus.

- Jis nori, kad su tavimi pasikalbėčiau.

Saša įsitempė.

- Ak, štai kaip. Suprantu. Jis mane atleidžia?

- Ne, nieko panašaus.

Saša jau beveik buvo patikėjusi, kad yra teisi.

Jos veide nušvito palengvėjimas.

- Ką tada tu gali man pasakyti, ko negalėtų jis pats?

Tekėk už manęs.

Nikas jau žiojosi ir vos neleptelėjo tiesiai šviesiai, bet staiga susigriebė, kad toks netikėtai pasiūlymas merginai būtų kaip perkūnas iš giedro dangaus. Šiuo atveju nėra reikalo siekti greičio rekordų.

Jis mostelėjo į svetainės pusę.

- Pirmiausia išgerkime kavos.

Praleidęs ją pirmą Nikas vidaus telefonu paskambino Irisai ir paprašė atnešti kavos.

Kai atsisuko į Sašą, ji stovėjo prie židinio. Jis negalėjo nuo jos atplėšti akių....